

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efterat der i 1869 var bleven nedsat en Kommission med det Formaal at tage Fattigvæsenets Ordning og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal under Overvejelse samt at fremkomme med et paa de indbundne Resultater grundet Forslag til den lovmæssige Ordning af de paagjældende Forhold, og denne Kommission havde afgivet sin Betænkning, der findes optagen i Ministerialtidende B for Aaret 1871 Side 653 til 721, blev der i Rigsdagssamlingerne 1872—73, 1873—74 og 1874—75 af Regjeringen fremsat Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen. Det lykkedes ikke at gennemføre Sagen, hvorefter denne foreløbig maatte stilles i Bero.

Det Savn, der alt dengang følte af samlede Lovregler om Fattigvæsenets Ordning, er i det siden da forløbene Tidrum blevet end mere fremtrædende, og da Ønskeligheden af en ny Lovgivning paa det heromhandlede Omraade nu synes at være erkjendt fra alle Sider, har Ministeriet gjort denne Sag til Gjenstand for fornyet Overvejelse og udarbejdet foranstaaende Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Dette Forslag hviler, som forøvrigt ogsaa de ovennævnte tidligere Forslag, vel i Hovedprinciperne paa det samme Grundlag som den nuværende Ordning, men ved Siden af, at det fremtræder som en Kodifikation af de gjældende spredte Lovregler, saaledes som disse ere blevene forslaaede og udfyldte gennem lange Tidens Praxis, indeholder det paa væsentlige Punkter nye Bestemmelser, der sigte til at raade Bod paa de nuværende Mangler og særligt at simplificere de nu i mange Henseender indviklede Regler, ligesom der selvfølgelig er taget fornødent Hensyn til den nyere Lovgivning, forsaavidt den berører det heromhandlede Omraade. Desuden er der i Lovforslagets Kapitel VII optaget nye Bestemmelser om Alderdomsforsørgelse og anden Understøttelse, der ikke skal have Karakter af Fattighjælp, i hvilken Henseende henvises til de nedenfor fremsatte nærmere Bemærkninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet har man foreslaaet bibeholdt den gjældende Regel om, at dette skal kunne begrundes saavel ved Fødsel som ved Ophold. Der kunde vel være Noget, der talte for ikke at opstille Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Ophold som Hovedregel men at lægge Vægten paa Fødestedet, i hvilken Henseende alene skal henvises til det rent praktiske Hensyn, at saadant formentlig vilde medføre, at Antallet af de saa hyppigt forekommende vanskelige Spørgsmaal om, hvor en Person

er forsørgelsesberettiget, vilde formindstes, og at de demoraliserende Transaktioner, der nu under allehaande Former anvendes for at vælte Forsørgelsesbyrden fra den ene Kommune over paa den anden, vilde bortfalde, ligesom der ogsaa herved i det Store taget vilde lægges et forholdsmaessigt Antal Fattige over paa Landet, hvorved vilde forhindres, at Kjøbstadkommunerne lige overfor Landkommunerne overbeholdes med Fattige. Men paa den anden Side vilde en saadan Regel, forudsat at Bestemmelsen om vedkommende Kommunalbestyrelses Ret til at forlange den Trængende hjemsendt til Forsørgelsekommunen bibeholdtes, kunne medføre stor Ubillighed overfor den Trængende særlig i Tilfælde, hvor han ikke i en lang Aarrække og muligent ikke siden sin spæde Alder havde opholdt sig i sin Fødestommune, hvis Forhold derved vare ham ubekjendte, medens han derimod maatte i en lang Tid havde været knyttet til en anden Kommune; paa denne Ubillighed vilde der vel delvis kunne raades Bod ved en Indstrænkning i Kommunalbestyrelsernes nævnte Berettigelse men dog, kun paa Beføstning af Opholdskommunen, forsaavidt denne ikke erholdt fuld Refusion og saaledes vedblivende maatte deltage i Omkostningerne ved Forsørgelsen af en Person, der ikke var forsørgelsesberettiget sammesteds, og ikke mindre til Alenpe for Forsørgelsekommunen, der vilde blive berøvet Naadigheden over og Kontrollen med Paagjældendes fortsatte Forsørgelse, uagtet den maatte bære i ethvert Fald den overveiende Del af Omkostningerne ved samme. Det synes derhos i og for sig naturligt, at den Kommune, hvori en Person i en længere Tid har opholdt sig, som har høstet Fordelene af hans Arbejde, og til hvis Udgifter han muligvis har ydet Bidrag, ogsaa, naar han bliver trængende, til Fattighjælp, maa forsørge ham, medens det kan fremtræde som særlig ubilligt, at den Kommune, der ifølge de muligen rent tilfældige Forhold ved hans Fødsel er at anses som hans Fødestommune, for stedse skal bære Byrden ved hans Forsørgelse. Erhvervelse af Forsørgelsehjem gennem Ophold er endelig det Tilvante og Overleverede, der i Kraft af det Bestaaendes Ret synes at maatte bibeholdes, saalænge det ikke klart kan paavises, at det er urigtigt.

Hvad Opholdets Varighed angaaer, er ligeledes den nuværende Rets Regel om et Tidrum af 5 Aar bibeholdt. Fordring om Ophold i et længere Tidrum